

ΗΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος 1Δ'.

Συνδρομή ἑτησίαι· Ἐν Ἑλλάδι φρ 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους· καὶ εἶναι ἑτησίαι — Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως· Ὀδὸς Σταδίου, 6

8 Ἀυγούστου 1882

ΤΟ ΑΚΟΥΣΙΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ

[Μετάφρασις ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

Συνέχεια ἰδίᾳ σελ. 482.

Γ'

Τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ἐρυθροῦ Λέοντος.

Οἱ δύο φίλοι, ἀνησυχήσαντες ἰκανῶς πρὸς στιγμὴν, εἰσῆλθον φαιδροὶ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, τοῦ ὁποῖου ἡ μὲ κεφαλαῖωδῆ γράμματα ἐπιγραφὴ «Ἐδῶ ὄμιλοῦσι γαλλικά» ἀμέσως τοὺς κατεγοήτευσεν.

— Ἀπότου ἀνεχωρήσαμεν ἀπὸ τὸ Καλαί, εἶπεν ὁ Πινσῶν, ἐσκέφθην εἰκοσάκις μέχρι τοῦδε ὅτι εὐχαρίστως θὰ ἀντήλλαζον ὅσα λατινικά καὶ ἑλληνικά ἔλαθον ἄλλοτε, μὲ καμπόσας δωδεκάδας ἀγγλικῶν φράσεων. Πρέπει νὰ φαινόμεθα βλάκες σωστοί, καὶ μὲνε Βοαζολῆ, ὅταν ἀκούωμεν νὰ συρίζῃ εἰς τὰ ὦτά μας ἡ εὐγενὴς γλῶσσα τοῦ Σαιξπήρου, χωρὶς ἡμεῖς νὰ καταλαμβάνωμεν λέξιν. Τῇ ἀληθείᾳ, ὅταν σκέπτομαι ὅτι ἀπὸ τώρα σὺ ὀφείλεις νὰ ἐκφράζῃς εἰς αὐτὴν τὴν γλῶσσαν, συγκινοῦμαι καὶ ἀνησυχῶ διπλάσιως διὰ τὸ μέλλον σου.

— Πρὸ δεκαπέντε ἡδὴ ἡμερῶν, εἶπεν ὁ Βοαζολῆς, καταγίνομαι ἀδιακόπως εἰς τὴν ἀγγλικὴν, καὶ ἔμαθα μέχρι τοῦδε ἰκανὰς λέξεις, τὰς ὁποίας δὲν μοι ἐδόθη ἀκόμη ἡ εὐκαιρία νὰ χρησιμοποιήσω.

Ἄνθρωπός τις παχὺς, προγὰστῳ μὲ παραγναθίδας πυρρότριχας, ἔχων τὸν πώγωνα ἐπιμελέστατα ἐξυρισμένον, προσῆθ με ἤθος εὐχαεῖ πρὸς ὑπάντησιν τῶν δύο ὁδοιπόρων, καὶ ἠρώτησεν αὐτοὺς ἀγγλιστὶ τί προστάζουσιν.

— Ἐθέλωμεν νὰ δειπνήσωμεν καὶ νὰ κοιμηθῶμεν, εἶπεν ὁ Βοαζολῆς· εἴμεθα Γάλλοι καὶ δὲν ὀμιλοῦμεν διόλου σχεδὸν ἀγγλικά.

Ὁ ξενοδόχος ἀπήντησε διὰ τινος φράσεως εὐγενοῦς, καθὰ ἐφαίνετο ἐκ τῆς συνοδευσάσης αὐτὴν ὑποκλίσεως.

— Τί εἶπατε; εἶπεν ὁ Βοαζολῆς.

Ὁ ξενοδόχος ὠμίλησεν ἐκ νέου, ἀλλὰ χωρὶς νὰ γείνη καταληπτὸς.

— Ἡμεῖς Γάλλοι, ἡμεῖς τίποτε ἀγγλικά! εἶπεν ὁ Πινσῶν.

Ὁ ξενοδόχος ὑπεκλίθη ἐκ νέου, εἶτα ὄμιλῶν δυνατώτερα, ὡς ἂν ἀπετεινέτο πρὸς κωφοῦς, εἶπεν εὐκρινῶς προφῆρων ἑκάστην λέξιν·

— Pray, give your orders, gentlemen (παρκακῶ, διατάξατε, κύριοι).

— Ἡμεῖς Γάλλοι! ἔκραξεν ὁ Πινσῶν μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμένων του.

— Ἡμεῖς πείνα, ἡμεῖς νὰ φάγωμεν, εἶπεν ὁ Βοαζολῆς.

— Καὶ νὰ κάμωμεν γαρινά, προσέθηκεν ὁ φίλος του, ὅστις, συνοδευόμενος τοὺς λόγους διὰ χειρονομίας ἐκφραστικῆς, ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς παλάμης καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὁ ξενοδόχος ὑπέλαθεν ὅτι ὁ Πινσῶν ἔπασχεν ὑπὸ ὀδονταλγίας καὶ συνεβούλευσεν αὐτὸν νὰ γαργαρίσῃ αὐτοῦς μὲ οἰνόπνευμα. Ἐκαστος τῶν συνομιλούντων, ἐλπίζων νὰ καταστῇ εὐληπτος, ὕψου ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὴν φωνήν. Αἱ παρενοήσεις ἤθελον διαρκέσει ἐπὶ πολὺ εἰσέτι, ἂν μὴ θαμῶν τις τοῦ ξενοδοχείου, ὅστις ἐκάθητο ροφῶν ποτήριον οὐίσκου, ρακῆς ἐξηγμένης ἐκ τῆς κριθῆς, ὅπερ θεωρεῖται ὡς ποτὸν ἄριστον ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐπλησίαζε καὶ ἠρώτα τοὺς δύο φίλους τί ἐπεθύμουν.

— Εἰσῆλθόμεν ἐνταῦθα ἰδόντες τὴν ἐπιγραφὴν, ἀπήντησεν ὁ Βοαζολῆς, διότι κατὰ δυστυχίαν οὐδ' ἐγὼ οὐδ' ὁ φίλος μου γινώσκουμεν τὴν ἀγγλικὴν· θέλωμεν δὲ νὰ δειπνήσωμεν καὶ νὰ κοιμηθῶμεν.

— Ὁ ὄμιλῶν τὴν γαλλικὴν ὑπηρετῆς λείπει τὴν ἐσπέραν ταύτην, κύριοι, ἐπανέλαθεν ὁ φιλόφρων διερμηνεὺς, ἀφοῦ συνδιελέχθη ἐπὶ μικρὸν μετὰ τοῦ ξενοδόχου· πλὴν ἐξήγησα ἐγὼ τὴν ἐπιθυμίαν σας εἰς τὸν κύριον τοῦ «Ἐρυθροῦ Λέοντος» καὶ τώρα ἀμέσως θὰ σας ὑπηρετήσῃ.

ᾠδήγησεν τὸν Πινσῶν καὶ τὸν φίλον του εἰς δωμάτιον περιέχον δύο στενάς κλίνας. Ἡμίσειαν ὥραν μετὰ ταῦτα, ὑπηρετοῦμενοι ὑπὸ νέας ἱρλανδοῦς ὑπηρετρίας ἐχούσης εὐγενῆ καὶ ἀξίεραστον φυσιογνωμίαν, ἐδειπνήσαν φαγόντες χοιρομήριον καὶ ἀρτύσαντες αὐτὸ διὰ ζύθου, ἐν ἑλλείψει ἄλλου δείπνου. Περὶ τὸ μεσονύκτιον, ἀφοῦ πρότερον ἐλσεινολόγησαν τὴν στενότητα τῶν κλινῶν, τὴν σκληρότητα τῶν στρωμνῶν καὶ τὴν ἑλλειψιν τῶν προσκεφαλαίων, ἀπεκοιμήθησαν ἐπὶ τέλους.

Ἡ ἡμέρα εἶχεν ἰκανῶς προσῆθ, ὅτε ὁ Πινσῶν ἀνέφξε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐθεώρησε περὶ ἑαυτὸν μετ' ἐκπλήξεως.

— Εἶνε ἀληθές, εἶπε, δὲν εὐρίσκομαι πλέον ἐν τῇ ἰδῶ Νυλλῆ, οὐδὲ κἂν εἰς τὴν Γαλλίαν, ἀλλ'

εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἀγγλίας. Μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς Βατινιόλλης μεσολαβεῖ ἡ θάλασσα! Ἡ θάλασσα! τῆ ἀληθεία, μόνη ἡ φίλια τὴν ὁποῖαν αἰσθάνομαι δι' αὐτὸν ἐκεῖ πέρα, — καὶ ὁ Πινσὼν ἐκύτταξε τὴν κλίνην ἐφ' ἧς ἔκειτο ὁ φίλος του, — ἐμποροῦσε νὰ μὲ κάμῃ νὰ μὴ ἀναχωρήσω ἀμέσως διὰ τὸ καλὸν μου Παρίσι, ὅπου οἱ ξενοδόχοι ἂν ὄντιμι οὐκ ἀκαμμία φορὰ τὰ γαλλικά, τὰ ἐνοσοῦν ὅμως ὅλοι περίφημα.

Ὁ Βοαζολῆς ἐξύπνησεν· οἱ δύο φίλοι μετέβησαν καὶ ἐθεώρησαν τὴν ὁδὸν ὁμοῦ ἀφ' ἐνὸς τῶν παραθύρων, ἐν εἶδει λαιμητόμου, ὧν ἡ ἐπικίνδυνος χρῆσις, ἐκτὸς τοῦ συρμοῦ πλέον ἐν Γαλλίᾳ, διατηρεῖται ἔτι ἐν τῇ ἀγγλικῇ πρωτεύουσῃ. Ἐν γένει, ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ ἀμαυροτέρα χροιά τῶν οἰκιῶν καὶ ὁ παράδοξος ἤχος τῶν κραυγῶν αἰτινες ἀνῆρχοντο ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, οἱ ἡμέτεροι ταξιδιωταὶ ἤθελον πιστεύσει ὅτι κῆρύσσοντο ἔτι ἐν Παρισίοις. Ὁ Πινσὼν ἐσήμανε τὸν κώδωνα καὶ προσῆλθεν ἡ Ἰρλανθὴ παιδίσκη.

— Ποῦ εἶνε ὁ ὑπρέτης ὅστις ὀμιλεῖ γαλλικά; ἠρώτησεν ὁ μηχανικός.

Ἡ ὑπρέτρια ὑπεκλίθη ποιοῦσα νεῦμα καταφατικὸν καὶ ἐξήλθε. Μετὰ τρία λεπτά εἰσῆλθε φέρουσα προχὸν πλήρη θερμοῦ ὕδατος.

— Πάγει καλά, εἶπεν ὁ Πινσὼν· αὐτὸ χρειάζεται, ἀλλὰ στείλε μὰς τὸν ὑπρέτην ὅστις ὀμιλεῖ γαλλικά. . . τὸν ὑπρέτην. . . ὅστις. . . ὀμιλεῖ. . . γαλλικά. . .

— Yes, sir.

Ἡ παιδίσκη ἀπῆλθεν ἐκ νέου· ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ὁ Πινσὼν καὶ ὁ φίλος του ἐχρησιμοποίησαν τὸ θερμὸν ὕδωρ ὅπερ τοῖς εἶχε φέρει ξυρισθέντες, καὶ προέβησαν εἰς τὸν καλλωπισμὸν αὐτῶν. Δεκάτη ὥρα ἦτο ἤδη καὶ οὐδεὶς ἀνεφάνη· κατῆλθον εἰς τὸ ἐστιατόριον, καὶ εὐρέθησαν ἐνώπιον ἡμισείας δωδεκάδος Ἀγγλων, καταγινομένων νὰ καθαρῶσι τὰ πρὸ αὐτῶν εὐρισκόμενα ἐντὸς κυαθίσκων ὡά.

Ὁ ξενοδόχος ἐπλησίασεν αὐτούς.

— Ποῦ εἶνε ὁ γάλλος ὑπρέτης, ἠρώτησεν ὁ Πινσὼν.

Ὁ ξενοδόχος ἐμειδίασε μετ' εὐαρεσκείας καὶ σύρας ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ ὑπενδύτου του μικρὸν χαρτίον, παρουσίασεν αὐτὸ πρὸς τοὺς δύο φίλους. Ἐπὶ τοῦ χαρτίου αὐτοῦ ἐγράφετο τὸ ἑξῆς.

«Ὁ Γάλλος ὑπρέτης μέλλει νὰ ἐπανέλθῃ μόνον κατὰ τὸ ἀπόγευμα· παρακαλοῦνται οἱ κύριοι νὰ συγχωρήσωσι τὸν ξενοδόχον καὶ νὰ ὑπομένωσιν».

— Ἄς ὑπομένωμεν, εἶπεν ὁ Βοαζολῆς γελῶν.

— Καὶ ἄς προγευματίσωμεν, ἀπήντησεν ὁ Πινσὼν.

Μόλις οἱ δύο φίλοι ἐκαθέστησαν παρὰ τὴν τράπεζαν, καὶ χωρὶς νὰ περιμένη τὰς διαταγὰς αὐτῶν ἡ παιδίσκη ἔθηκε πρὸ αὐτῶν μέγα πινάκιον, ἐν ᾧ εὐρισκόντο μία θερμορροή πλήρης τείου, τέσ-

σαρα ὡά, καὶ ἰσάριθμα τεμάχια ἄρτου ἠλειμμένα διὰ βουτύρου.

— Τὸν κατάλογον! εἶπεν ὁ Πινσὼν.

— Τὸν κατάλογον! ἐπανέλαβε δυνατώτερα ὁ Βοαζολῆς.

— Τὸν κατάλογον! ἐπανέλαβεν ὅσον ἡδύνατο καλλίτερον ἡ παιδίσκη.

Ἔσειτε κατόπιν τὴν κεφαλὴν ἐκ δεξιῶν πρὸς τ' ἄριστερά καὶ τὰνάπαλιν, ποιοῦσα ἀρνητικὸν σημεῖον.

Ἠνόνησεν ἕως τί τῇ ἔλεγον; Εἶνε τοῦτο μυστήριον ὅπερ οὐδ' ὁ ἄπας χρόνος θὰ δυνηθῆ ποτε νὰ ἐξηγήσῃ.

— Ἐἴμεθα κουτοὶ, εἶπεν ὁ Πινσὼν· ὁ κατάλογος θὰ ἦτο ἀγγλικά γραμμένος καὶ δὲν εἰξεύρω εἰς τί θὰ μὰς ἐχρησίμευεν. Γιά νὰ ἰδοῦμε, Βοαζολῆ· μεταξὺ τῶν ἀγγλικῶν λέξεων ὅπου ἔμαθες, μὴ ὑπάρχει καμμία ἡ ὁποία ἐμπορεῖ νὰ μὰς χρησιμεύσῃ εἰς τὸ πρόγευμα.

— Δύναμαι νὰ ζητήσω μίαν σοῦπαν γελῶνης, πουδίγκαν, ἓνα κουνέλι. . .

— Ὅσον καλὴν διάθεσιν καὶ ἂν ἔχωμεν, ἐπανελάβεν ὁ Πινσὼν, πάλιν δὲν θὰ ἠμπορούσαμεν νὰ προγευματίσωμεν μὲ σοῦπαν καὶ μὲ πουδίγκαν· φύλαξε λοιπὸν τὰ ἀγγλικά σου, μὴ μὰς χρησιμεύσωσι κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος. Κάρλος ὁ πέμπτος εἶχε δίκαιον, Βοαζολῆ. Τόσον περισσότερο εἶνε κανεὶς ἄνθρωπος, ὅσας περισσότερας ξένας γλώσσας γινώσκει, καὶ τώρα ἐννοῶ πόσον κατώτεροι εἴμεθα ἡμεῖς ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς καὶ τοὺς Ἀγγλους. Ἄν λάθω ποτὲ τέκνα, θὰ τὰ κάμω νὰ μάθουν τὴν ἀγγλικὴν, ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ τοὺς βγάλω τ' αὐτιά ἀπὸ τὸ τράβηγμα.

— Ἄν ἐζητούσαμεν ἓνα μπιφστέκι; εἶπεν ὁ Βοαζολῆς.

— Λαμπρά ἰδέα! ἀνέκραξεν ὁ Πινσὼν, ἡ λέξις μπιφστέκι εἶνε ἀγγλικὴ, καὶ θὰ τὴν ἐννοήσουν βεβαίως.

Καὶ ἔνευσεν ἀμέσως εἰς τὴν μικρὰν ὑπρέτειραν νὰ πλησιάσῃ.

— Μπιφστέκι! ἀνέκραξε, μπιφστέκι μὲ πατάταις, ἐκατάλαβες;

Ἡ Ἰρλανθὴ ἐμειδίασεν. Εἶχεν ἐννοήσει, καὶ τόσον καλῶς μάλιστα, ὥστε ἐντὸς ὀλίγου παρετίθει ἐνώπιον τῶν δύο φίλων μεγάλην μερίδα βοείου κρέατος μετὰ γεωμήλων βεβρασμένων.

Ὁ Πινσὼν καὶ ὁ φίλος του δὲν ἡδύνατο νὰ παραπονηθῶσιν. Τὸ κρέας, ὅπερ παρετίθετο αὐτοῖς, ἦτο ὀρεκτικώτατον, καὶ οἱ δύο φίλοι ἐπρογεματίσθησαν πλουσιοπαρόχως, μὴ παραμελήσαντες καὶ τὸν ζῦθον ὃν τοῖς παρετίθει, ζῦθον πνευματώδη καὶ ἰσχυρὸν, ὡς νὰ ἦτο ὁ καλλίτερος οἶνος. Ἠγέρθησαν ἀπὸ τῆς τραπέζης ἐκπληττόμενοι, διότι ἠσθάνοντο ἐκυτοῦς ἐν εὐθυμίᾳ καὶ περὶ τὴν μεσημβριάν ἤρχισαν ἀσκόπως βαίνοντες νὰ περιφέρονται ἀνά τὴν πόλιν, ἣν ἐπόθουν μετὰ τόσῃ προθυμίᾳ νὰ ἐπισκερθῶσιν.

Δὲν ἐβράδυναν νὰ παρατηρήσωσι τὴν μεταξὺ Λονδίνου καὶ Παρισίων ὑπάρχουσαν διαφοράν. Ἄν τὸ Λονδίνον εἶνε μεγαλύτερα πόλις, οἱ Παριῖοι ὅμως εἶνε ὠραιότερα, φωτεινότερα καὶ κάλλιον ἀειζόμενα. Τὸ Λονδίνον εἶνε ἀπέρχοντος ἐργατικῆ πόλις. Οἱ Παριῖοι κομψὴ ἔπαυλις πρὸς ἀναψυχὴν. Τὸ Λονδίνον κάμινος εὐρεῖα, βρίθει δερμάτων, σιδήρου, ἀνθράκων. Οἱ Παριῖοι βρίθουσι πετρῶν, ὑφασμάτων, ἀνθέων. Δὲν ὑπάρχουσι ἴσως ἄλλαι δύο πόλεις, τόσον ἐγγὺς ἀλλήλων κείμεναι καὶ τόσον ἀνόμοιαι τὴν θέαν καὶ τὰ ἔθη. Οἱ δύο μηχανικοὶ ἐπέκρινον τινὰ, θαύμασαν τὰ πλεῖστα, καὶ ἐβράδισαν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. Περὶ τὴν ἕκτην ὥραν τῆς ἐσπέρας εὐρεθέντες ἐνώπιον γαλλικοῦ ἐστιατορίου, ἐν ᾧ οἱ ὑπηρεταὶ δὲν ἀπουσίαζον, εἰσηλλοῦν καὶ ἐδείπνησαν ὅπως ἤθελον. Τὴν ὀγδόην εἰσηλλοῦν εἰς θέατρόν τι, ὅπου παράστατο ἐν τῶν ἔργων τοῦ Σαίξπηρου. Κοκοπιακότες ὅμως ἐκ τῆς πολυώρου πορείας, καὶ μὴ ἐννοσούντες τί ἔλεγον οἱ ἠθοποιοὶ, ὑπνωσαν ἐπὶ ἱκανὴν ὥραν ἐπὶ τῶν Ἰρλανδίων τῶν, καὶ ἀρυπνίσθησαν καθ' ἣν ὥραν τὸ θέαμα ἐτελειόταν.

Μόλις ἐξῆλθον, ὁ Πινσὼν ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ Βοαζολῆ καὶ ἤρχισε νὰ τῷ ἀποτείνῃ ἐρωτήσεις ἐπὶ τῶν διαφόρων πραγμάτων ὅσα εἶδον καὶ ἤκουσαν. Οἱ δύο φίλοι ἐβράδιζον ἀνυπόπτως, κάμπτοντες τὴν μίαν ὁδόν, εἰσερχόμενοι εἰς τὴν ἄλλην καὶ συζητοῦντες πάντοτε. Καθ' ὅσον ἀπεμακρύνοντο τοῦ θεάτρου, αἱ ὁδοὶ ἐγίνοντο ἔρημοι καὶ σιωπηλαί. Ἡ πόλις τοῦ Λονδίνου, ἀγροίκος ἐργάτης, δὲν ἀγρυπνεῖ ὅσον οἱ φιλήθονοι Παριῖοι· κλέβει τὰ ἐργαστήριά της καὶ κατακλίνεται ἐνωρίς.

— Θέλομεν ἀκόμη πολὺ νὰ φθάσωμεν; ἤρωτησεν ἀφρονιδῶς ὁ Πινσὼν τὸν φίλον του.

— Ἐσκεπτόμην, ἀπήντησεν ὁ Βοαζολῆς, νὰ σοὶ ἀποτείνω τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς ἐρώτησιν.

— Δὲν εἰξέρεις ποῦ εὕρισκόμεθα;

— Πῶς νὰ τὸ εἰξέρω, ἀφοῦ μόλις ἀπὸ τῆς χθὲς εὕρισκομαι εἰς Λονδίνον, ὅπου ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἦλθον.

— Τότε ποῦ μὲ φέρεις;

— Αὐτὸ ἤθελον νὰ σὲ ἐρωτήσω καὶ ἐγώ. Μοὶ ἦλθεν εἰκοσάκις εἰς τὸ στόμα ἡ ἐρώτησις, ἀλλὰ σὺ ἐβράδιζες μὲ τοιαύτην πεποίθησιν! . .

— Ἐγὼ ἄφρινα νὰ μὲ ὀδηγῆς σύ.

Οἱ δύο μηχανικοὶ ἐσταμάτησαν.

— Τῇ ἀληθείᾳ, εἶπεν ὁ Πινσὼν, ὁ ἀπὸ τῆς Ἀγγιλίας μᾶς κάμνει κουτόπου.

— Δηλαδῆ, εἶπεν ὁ Βοαζολῆς, ἡ εἴς, ἢν ἔχομεν τοῦ νὰ μὴ φροντίζωμεν περὶ τῶν δρόμων τοὺς ὁποίους διερχόμεθα, μᾶς ἐξηπάτησεν.

— Ποῦ εὕρισκόμεθα;

— Εἰς Λονδίνον.

— Εἰς ποῖαν συνοικίαν;

— Αὐτὸ δὲν μᾶς χρησιμεύει πολὺ νὰ τὸ μάθωμεν, εἶπεν ὁ Βοαζολῆς· μᾶς ἐνδιαφέρει μόνον νὰ ἀνεύρωμεν τὸ ξενοδοχεῖόν μας.

— Γνωρίζεις τοῦλάχιστον εἰς ποῖαν διεύθυνσιν κεῖται;

— Ἐν μόνον γνωρίζω ὅτι εἶνε πλησίον τοῦ σταθμοῦ.

— Καὶ πῶς τὸν λέγουσιν αὐτὸν τὸν σταθμόν;

— Ναί, πῶς τὸν λέγουσιν; ἐπανέλαθεν ὁ Βοαζολῆς· ἄς ἐρωτήσωμεν νὰ μάθωμεν ποῦ εἶνε ὁ δρόμος μας.

— Ποῖον νὰ ἐρωτήσωμεν; εἶπεν ὁ Πινσὼν, δευκνύων τὴν ἐρήμην ὁδόν. Ἐπειτα, τί τάχα θὰ ἐρωτήσωμεν; ἢ ὑπάρχουν βέβαια πολλοὶ σταθμοὶ εἰς τὸ Λονδίνον, καὶ ὕστερα εἰς ποῖαν γλῶσσαν θὰ ἐρωτήσωμεν;

— Ἀλήθεια, ἐπανέλαθεν ὁ Βοαζολῆς.

Ὁ Πινσὼν παρετήρησε τὸ ὠρολόγιόν του.

— Μισθὲ ἐπειτα ἀπὸ τὰ μεσάνυκτα, εἶπεν· ἐγὼ συνήθως αὐτὴν τὴν ὥραν εἶμαι εἰς τὸ κρεββάτι καὶ κοιμοῦμαι.

Βήματα ἠκούσθησαν μακρόθεν· οἱ δύο μηχανικοὶ ἠκούσθησαν. Ὁ βραδύνας διαβάτης προῦχῶρι μόλις δ' ἔφθασεν ἐγγὺς αὐτῶν ὁ Πινσὼν καὶ ὁ φίλος του, ἀποκαλύψαντες τὴν κεφαλὴν ἐστάθησαν πρὸ αὐτοῦ.

— Μᾶς συγχωρεῖτε, κύριε, εἶπεν ὁ Βοαζολῆς· ἠμπορεῖτε νὰ μᾶς δείξητε . . .

Ὁ διαβάτης ἔσπευσε τὸ βῆμα . . .

— Κύριε, εἶπε καὶ ὁ Πινσὼν.

Ὁ διαβάτης ἐφαίνετο ἀνήσυχος καὶ ἐστρέφετο παρατηρῶν περίεξ αὐτοῦ. Αἶφνης ἐρευνήσας εἰς τὰ θυλάκιά του ἐξέβαλε χαλκᾶ τινὰ νομίσματα καὶ τὰ ἔριψε πρὸς τοὺς δύο ἐκθαμβοὺς φίλους, ἀπεμακρύνθη δὲ μὲ βῆμα τάχιστον.

— Μᾶς ἐξέλαβε δι' ἐπαίτας, εἶπεν ὁ Βοαζολῆς. «Κύριε!» ἐρώνησε τρέχων ἐξόπισθεν τοῦ διαβάτου

Ἐκεῖνος ἱκανῶς μακρὰν εὕρισκόμενος ἤδη, ἤρχισε νὰ τρέχῃ ἐπαναλαβῶν δις ἢ τρίς τὴν κραυγὴν: Stop thief! stop thief! (κλέπτης, βοήθεια!) καὶ ἐξηφανίσθη μετ' ὀλίγον.

— Περίφημα! ἀνέκραξεν ὁ Πινσὼν. Αὐτὸς ὁ καλὸς Ἀγγλος, ἀφοῦ μᾶς ἐξέλαβεν ὡς ἐπαίτας, μᾶς ἐκλαμβάνει, καθὼς φαίνεται, τώρα διὰ κλέπτας! Ἄν ἐπερνοῦς κανέναν ἀστυνομικὸς κλητῆρ εἰς τί ὥραϊκν θέτιν θὰ εὕρισκόμεθα! Πῶς νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν ἀμηχανίαν μας καὶ νὰ ζητήσωμεν τὸν δρόμον μας; Ἄχ! τὴν ἴδια ἡμέρα ποῦ θὰ φθάσω εἰς τὸ Παριῖ θὰ τρέξω νὰ εὕρω κανένα διδάσκαλον τῆς ἀγγλικῆς, καὶ δὲν θὰ τὸν ἀφήσω παρὰ ὅταν τὴν μάθω.

— Ἐν τοσούτῳ ἄς περιπατῶμεν, εἶπεν ὁ Βοαζολῆς.

— Πρὸς ποῖον μέρος;

— Ὅπου τύχη, ἔως ὅτου ἀπαντήσωμεν κανέναν ἀστυνομικὸν σταθμόν, ἢ ὁποιονδήποτε.

— Καὶ δὲν σοῦ φαίνεται νόστιμον αὐτὸ νὰ μὲ σηκώσης ἀπὸ τὴν ὁδὸν Νολλῆ, διὰ νὰ μὲ φέρῃς ἐδῶ καὶ νὰ μὲ ρίψῃς τὰ μεσάνυκτα μέσῃ εἰς

μίαν πόλιν, τρεῖς φορές μεγαλειότεραν ἀπὸ τὸ Παρίσι, τῆς ὁποίας δὲν γνωρίζεις οὐδὲ κἀν τὴν γλώσσαν;

— Τρία ἑκατομμύρια ἄνθρωποι κοιμῶνται πέραξ ἡμῶν, Πινσῶν. Ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ἐξυπνήσωσι καὶ θὰ εὗρεθῇ ἓνας νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ ἐξέλθωμεν ἀπὸ τὴν ἀμηχανίαν.

— Δηλαδή μοι προτείνεις νὰ κοιμηθῶμεν εἰς τὸν δρόμον;

— Ὅχι· ἀλλ' ἂν εἶσαι κουρασμένος, καθήμεθα ἐδῶ, ἐπάνω εἰς τὴν ἄκραν τοῦ πεζοδρομίου.

— Αὐτὴ ἡ ἀπάθειά σου, εἶπεν ὁ Πινσῶν, μὲ φέρει εἰς ἀπελπισίαν.

— Δὲν πρέπει νὰ μᾶς κάμνουν ἐντύπωσιν ὅλα τὰ πράγματα καὶ τὰ συμβάντα. Καὶ ἂν ὀργισθῶμεν, τίποτε δὲν κάμνουμεν.

— Ἄς περιπατῶμεν, εἶπεν ὁ Πινσῶν, δὲν ἐμπορῶ νὰ στέκωμαι.

— Σὲ προειδοποιῶ ὅτι θ' ἀπομακρυνθῶμεν πολὺ τοῦ ξενοδοχείου μας, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει... Ἄ, νά! . . .

Βήματος ἤχος ἠκούσθη εἰς μικρὰν ἀπόστασιν· οἱ δύο φίλοι ἔσπευσαν πρὸς ὑπάντησιν τοῦ διαβάτου, σκεπτόμενοι τίνι τρόπῳ νὰ πλησιάσωσι πρὸς αὐτὸν διὰ νὰ μὴ τὸν ἐκφοβίσωσιν. Διέκρινον μετ' ὀλίγον δωδεκαετὲς παιδίον, ὅπερ ἅμα ἰδὼν αὐτοὺς διέσχισε τὴν ὁδὸν καὶ μετέβη εἰς τὸ ἀντίθετον πεζοδρόμιον, ἀμέσως δὲ ἤρχισε νὰ τονθορύξῃ:

«Ἡ κυρὰ Μιχάλανα
Ἔγασε τὸ γάτο τῆς
Βγαίνει στὸ παράθυρο...»

— Μικρὸ! ἔκραξαν ταυτοχρόνως οἱ δύο μηχανικοί μετ' ἀγαλλιάσεως.

Τὸ παιδίον εἰσήγησεν, ἐσταμάτησε καὶ ἀπομιμούμενον τὸν προτείνοντα λόγῃν στρατιώτην ἔκραξε:

— Τίς εἶ;

Δ'.

Ζωηρός.

Τὸ *Τίς εἶ* τοῦτο, λεχθὲν γαλλιστὶ ὑπὸ τοῦ μειρακίου, ἀφίκετο ἠδονικὸν εἰς τὴν ἀκοὴν τῶν δύο μηχανικῶν.

— Φίλος, ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ὁ Πινσῶν, διευθυνόμενος πρὸς τὸ παιδίον.

— Μὴ πλησιάσῃς, τῷ εἶπεν ἐκεῖνο, διότι ἀλλέως τὸ βάζω στὰ πόδια· εἶνε μεσάνυκτα περασμένα, κύριοί μου, καὶ ἀγκαλιὰ καὶ τὸ πογγί μου εἶνε ὀλίγον ἀχαμνὸν, πάλιν δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς τὸ φιλοδωρήσω. Ποιοὶ εἰσθε καὶ τί θέλετε;

— Νὰ σὲ ἐρωτήσωμεν ποῦ εἶνε ὁ δρόμος μας, φίλε μου, εἶπεν ὁ Πινσῶν· ἐχάσαμεν τὸν δρόμον μας.

— Ἐχάσατε τὸν δρόμον σας! ἀνέκραξε τὸ μειράκιον· τὸν δρόμον σας μέσα εἰς τὸ Λονδίον! Δὲν περνοῦν αὐτὰ ἔς ἐμέ. Καλὴν ἐντάμωσιν.

— Στάσου, ἔκραξεν ὁ μηχανικός, εἴμεθα τίμιοι ἄνθρωποι, καὶ σοὶ λέγομεν τὴν ἀλήθειαν. Ὁμίλει μας μακρόθεν, ἂν θέλῃς, ἀλλὰ μὴ μᾶς ἀφήσῃς.

Τὸ παιδίον ἐσταμάτησε.

— Γλώσσαν ἔχετε εἰς τὸ στόμα, εἶπε· πῶς λοιπὸν συνέβη νὰ περιμείνετε νὰ περάσω ἐγὼ διὰ νὰ μὲ ἐρωτήσετε διὰ τὸν δρόμον σας;

— Μόλις ἀπὸ τῆς χθὲς εὐρισκόμεθα εἰς Λονδίον, καὶ οὐδ' ἐγὼ οὐδ' ὁ φίλος μου γνωρίζομεν τὰ ἀγγλικά. Πρὸ ὀλίγου ἀπετάθημεν εἰς ἓνα διαβάτην, ὅστις, ἐπειδὴ δὲν μᾶς ἐνοουσε, μᾶς ἐξέλαβε δι' ἐπαίτας κατ' ἀρχάς καὶ κατόπιν διὰ κλέπτας.

— Τί κωμωδία! ἀνέκραξε τὸ παιδίον γελῶν ὀρουβωδῶς, τί κωμωδία!

Καὶ πρὸς μεγίστην ἐκπληξιν τῶν δύο μηχανικῶν ἐξετέλεσε μετὰ τῆς εὐκνησίας καὶ τῆς ἐπιδεξιότητος πεπειραμένου σχοινοβάτου ἄλμα ἐξ ἐκείνων ἅτινα καλοῦνται «ἐπικίνδυνα».

— Γιὰ νὰ ἰδοῦμε, εἶπε πλησιάσας ὀλίγον πρὸς τὸν Πινσῶν, ποῦ κατοικεῖτε;

— Εἰς Βατιμιόλλην, ὁδὸς Νολλέ, ἀπήντησεν ὁ μηχανικός.

— Εἶνε ὀλίγον μακρὰν, εἶπε τὸ παιδίον ὀπισθοδρομοῦν, καὶ δὲν ἔχω καιρὸν νὰ σᾶς ὀδηγήσω. Θέλετε νὰ μὲ κοροϊδεύσετε, ἀλλ' ἐγὼ δὲν πιάνομαι εὐκόλα. Καλὴν νύκτα!

— Τί ἀνόητος εἶμαι! ἐψιθύρισεν ὁ Πινσῶν. Στάσου, μικρὸ, ἀνέκραξε μεγαλοφώνως, δὲν ἀστειεύομαι· ἔχεις ἓνα τάλληρον διὰ τὸν κόπον σου.

— Διὰ νὰ σᾶς ὀδηγήσω εἰς Βατιμιόλλην;

— Ὅχι· διὰ νὰ μᾶς ὀδηγήσῃς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ὅπου μετέβημεν καὶ κατελύσαμεν, ἅμα ἐφθάσαμεν εἰς Λονδίον.

— Πῶς ὀνομάζεται αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖον;

— Τοῦ Ἐρυθροῦ Λέοντος.

— Ὑπάρχουν, ἐπανέλαβε τὸ παιδίον, ἑκατὸν ξενοδοχεῖα μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα εἰς Λονδίον. Εἰς ποῖον δρόμον εἶνε τὸ ἰδικόν σας;

— Εἰς ποῖον δρόμον; ἐπανέλαβεν ὁ Πινσῶν βλέπων τὸν Βοαζολῆν.

— Ἄκουσε, μικρὸ, εἶπεν οὗτος· μὴ γνωρίζοντες τὰ ἀγγλικά, ἀγνοοῦμεν καὶ τὸν δρόμον εἰς τὸν ὁποῖον εὐρίσκεται τὸ ξενοδοχεῖόν μας. Γνωρίζομεν μόνον ὅτι κεῖται εἰς μίαν πλατείαν σιμὰ εἰς τὸν σταθμόν.

— Εἰς ποῖον σταθμόν; Τὸ Λονδίον ἔχει καμμιὰ δωδεκαρὶα σταθμούς.

— Εἰς τὸν σταθμόν ὅπου ἀποβιβάζονται ὅσοι ἔρχονται ἀπὸ Παρισίους.

— Ἐκατάλαβα· θὰ ἦνε ὁ «London - Bridge Station»· μισὴν λεύγαν εἰσθε μακρὰν ἀπ' αὐτόν, ὅχι περισσότερον. Δὲν εἶνε εἰς τὸν δρόμον μου· ἀλλ' ἂν πραγματικῶς δίδετε τὸ τάλληρον ὅπου ἐπροσφέρετε . . .

— Νά το! ἀνέκραξαν οἱ δύο μηχανικοί, θέντες ταυτοχρόνως τὴν χεῖρα ἀμφοτέροι εἰς τὸ θυλά-

κίον, και προτεινοντες προς το μειράκιον το άργυροῦν νόμισμα.

— Εἴθε τίμοι άνθρωποι, κατὰ ποῦ βλέπω· ἀλλὰ σεῖς εἴθε δύο και ἐγὼ ἕνας, και δὲν ἐπεθυμοῦσα νὰ με χαρπώσετε. Ρίξτε τὸ πουλάκι ἐδῶ γιὰ ν' ἀκούσω τῆ φωνίτσα του.

Ἐ Πινσῶν ἔρριψεν ἡμίσειαν κορῶναν πρὸς τὸ παιδίον.

— Αὐτὸ τὸ νόμισμα, εἶπεν ἐκεῖνο, ἀφοῦ καλῶς πρότερον τὸ ἐξήτασεν, πηγαίνει δύο φράγκα και πενήντα και ὄχι πέντε.

— Θὰ συμπληρώσωμεν τὸ ποσὸν ἅμα φθάσωμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

— Δὲν εἶνε τόσον κοῦτοὶ οἱ Παρισίνοὶ καθὼς βλέπω, εἶπεν ὁ νεαρὸς σχοινοβάτης ἐκτελῶν νέον ἐπικίνδυνον ἄλμα. Ἐμπρὸς λοιπὸν! περιπατεῖτε.

Τὸ μειράκιον ἤρχισε νὰ βιάνη με βῆμα ἐσπευσμένον. Κατ' ἀρχὰς ἐβάδιζεν εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ, ἐν τῇ αὐτῇ γραμμῇ μετὰ τῶν δύο μηχανικῶν, ἐπιτηροῦν αὐτοὺς ὑπόπτως. Ἐφῆρzen ἱμάτιον ἐξ ἑριούχου στενοτάτον, περισκελίδας βραχυτάτας και εἰς τὴν κεφαλὴν στρογγύλον πιλίκιον. Τὸ στόμα του ἦτο μικρὸν και λεπτόν, οἱ ὀφθαλμοὶ μέλανες και ζωηροὶ και ἡ κόμη του φύσει οὐλή. Εἶχε καθ' ὅλον τὸ παράστημά του χαρακτηριστὰ τινα κομψότητος, εὐφυΐας, ἀπομαρτιστικότητος, ὅστις ἐξέπληττε τοὺς δύο φίλους.

— Εἶσαι Γάλλος; τὸν ἠρώτησεν ὁ Πινσῶν.

— Μάλιστα, κύριε· ἐγεννήθην εἰς Παρισίους.

— Κατοικεῖς πρὸ πολλοῦ εἰς Λονδίνον;

— Πρὸ τριῶν ἐτῶν.

— Ὑπηρετεῖς εἰς κανένα κατάστημα;

— Ὅχι· κάμνω ἀπ' ὄλαις ταῖς δουλειαῖς, ἕως ὅτου νὰ μεγαλώσω.

— Τί κάμνουν οἱ γονεῖς σου;

— Δὲν ἔχω πλέον· τὴν μητέρα μου δὲν τὴν ἐγνώρισα, ὁ δὲ πατέρας μου ἀπέθανε μετὰ ἐξ μῆνας ἀφοῦ κληθόμεν εἰς Λονδίνον.

— Καυμένο παιδί! εἶπον συγχρόνως και οἱ δύο μηχανικοὶ μετὰ φωνῆς τοσοῦτον συγκεκινημένης, ὥστε τὸ μειράκιον, ἀρχίζον πλέον νὰ μὴ δυσπιστῇ, ἐπλησίασεν ἐγγύτερον πρὸς αὐτοὺς.

— Πῶς ὀνομάζεσαι; τὸν ἠρώτησεν ὁ Βοαζολῆς μετὰ στιγμὴν σιωπῆς.

— Ζωηρός.

— Τί ὄνομα εἶν' αὐτό;

— Ἐτσι μ' εὐγαλαν οἱ Ἀγγλοὶ, ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ μένω πάντα ἡσυχος σὰν αὐτοὺς.

— Ἀλλὰ τὸ καθαυτό σου ὄνομα ποῖον εἶνε;

— Βιάτωρ Βριγῶ, καθὼς διατείνεται ἡ θειά-Πιτζ.

— Εἶνε καμμιά συγενής σου αὐτή;

— Ὅχι· συγγενὴ ἄλλον δὲν ἔχω παρὰ ἕνα θεῖον εἰς τὸ Βορδῶ, ἀλλὰ δὲν εἰξεύρω τὴν διεύθυνσίν του. Ἡ θειά-Πιτζ εἶνε χήρα ἐνὸς ναύτου, μία λαμπρῆ γυναῖκα, ἡ ὁποία, ὅταν ἀπέθανεν ὁ πατέρας μου, μ' ἐπῆρε εἰς τὸ σπῆτι τῆς, ποῦ ἦτο σιμὰ

στὸ δικό μας γιὰ νὰ μὴ μείνω μέσα στὸ δρόμο.

— Αὐτὴ σὲ ἀνέθρεψεν;

— Ὅχι, κύριε, διότι δὲν εἶνε πλουσία. Μ' ἐπῆρε μαζί τῆς και ἐδοκίμασε νὰ με παρηγορήσῃ, και διὰ ὀκτῶ ἡμέρας μοῦ ἔδωκε νὰ φάγω και νὰ πῶ, και μοῦ ἔστρωσε κ' ἕνα κρεβάτι νὰ κοιμῶμαι. Σ' αὐτὸ τὸ λίγο διάστημα ἐπαρηγορήθηκα λιγάκι, δηλαδή ἐσυνείθισα νὰ θυμοῦμαι τὸν πατέρα μου χωρὶς νὰ κλαίω. Ἐνα βράδυ ποῦ ἐδειπνοῦσαμεν, ἡ θειά-Πιτζ μὲ ἔκαμε νὰ καταλάβω ποία ἦτο ἡ θέσις τῆς και ποία ἦτο ἡ ἰδική μου. Ἦτο πτωχή, πολὺ πτωχή· ἐγὼ πάλιν ἤμουν πλέον χωρὶς στήριγμα, χωρὶς πόρον· ἔπρεπε νὰ ἐροῦμαι διὰ νὰ κερδίζω τὸ ψοφί μου. «Ἐδῶ θὰ κοιμᾶσαι», μοῦ ἔλεγεν· «ὅταν εὐρίσκεσαι εἰς στενοχωρίαν θὰ ἔρχεσαι νὰ μοιράζεσαι μαζί μου ταῖς πατάταις και τὴ λίγη μπύρα». Και ἔτσι ἔκαμε τῷ ὄντι, κύριε.

— Τῆς δίδεις χρήματα, ὁσάκις κερδίζεις;

— Ὅχι· τὴν ἀποζημιῶνω μόνον ὅταν τύχη διὰ τὰ ἔξοδα ποῦ κάμνει γιὰ μέ. Ὅταν μοῦ τύχη καμμιά καλὴ δουλειὰ τῆς ἀγοράζω κανένα φουστάνο, κανένα ζευγάρι χειρόκτια μάλλινα, ὀλίγον χαιρομέρι, και τῆς τὰ χαρίζω, και γερρίζω και τὸ σταματάκι τῆς μπύρα. Ὅταν ἡ δουλειὰ πηγαίνει ἄσχημα, εἶμαι βέβαιος πάντοτε, σὰν πηγαίω τὸ βράδυ νὰ πλαγιάσω, ὅτι θὰ εἴρω τὸ πιάτο μου σιμὰ εἰς τὸ δικό τῆς, και κανένα λόγον ἐνθαρρυντικόν.

— Και τί ἔργον κάμνει αὐτὴ ἡ καλὴ γυναῖκα;

— Ἐκίνει μαλλιά· ἀλλὰ εἶνε τόσον ἡλικιωμένη, ὥστε δὲν κερδίζει πλέον πολλά.

— Ἐξήτησες ποτὲ ν' ἀνεύρῃς τοὺς συγγενεῖς ὁποῦ ἔχεις εἰς τὴν Γαλλίαν;

— Περὶ αὐτῶν εἰξεύρω μόνον ὅτι κατοικοῦν εἰς τὸ Βορδῶ, και οὐδὲν πλέον.

— Εἶνε πλούσιοι ἢ πτωχοὶ;

— Πλούσιοι, κύριε, ὅπως ἦτο και ὁ πατέρας μου, διότι ἐνθυμοῦμαι, εἰς τὸ σπιτί μας, εἰς τὸ Παρίσι, εἶχαμε ὑπηρετάς, ὑπηρετρίας, ἀμάξι. Ὁ πατέρας μου, ἀφοῦ κατεστράφη δὲν εἰξεύρω ἀπὸ ποίαν αἰτίαν, μὲ ἔφερzen εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ἐσκοπέυε, καθὼς ἔλεγε, νὰ ξανακάμῃ πάλιν τὴν περιουσίαν του, ἀλλὰ ὁ θάνατος δὲν τὸν ἄφησεν.

— Γνωρίζεις ἀνάγνωσιν;

— Και γραφὴν και ἀριθμητικὴν.

— Και πῶς κερδίζεις τὰ πρὸς τὸ ζῆν; ἠρώτησε και ὁ Βοαζολῆς.

— Κάμνω θελήματα, βοηθῶ εἰς τὴν ἐκφόρτωσιν τῶν πλοίων· καμμιά φορὰ, ὡσὰν ἀπόψε λόγου χάριν, λαμβάνω μέρος και εἰς τὸ ἵπποδρόμιον τοῦ Ἀστλεῦ.

— Εἶσαι λοιπὸν σχοινοβάτης; εἶπον συγχρόνως ἀμφότεροι οἱ μηχανικοὶ, ἐνθυμούμενοι τὸ ἐπικίνδυνον ἄλμα ὅπερ ἐξέτελεσε πρὸ ὀλίγου τὸ παιδίον.

— Δὲν εἶμαι ἀκόμη, ἀπάντησεν, ἀλλὰ σχημα-

τίζομαι τώρα. Τώρα αρχίζω νὰ μανθάνω πῶς νὰ στέκωμαι ὀρθῶς ἐπάνω στὸ ἄλογον ὅσον δὲ διὰ τοῦμπαι, δὲν εἶνε κανένας νὰ μοῦ σταθῆ ἔμπρός.

— Εἶσαι τίμιος; ἠρώτησεν ὁ Βοαζολῆς.

— Μάλιστα, κύριε, ἀπήντησεν τὸ μερικάκιον ἀτενίζον κατὰ πρόσωπον τὸν ἀποτεινάντα αὐτῷ τὴν ἐρώτησιν. Δεκαπέντε ἡμέρας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατέρα ἐργαζόμενον εἰς τὰ κάρβουνα μαζί με παιδιὰ τῆς ἡλικίας μου, καὶ με ἓνα ἀπ' αὐτὰ ἔγεινα φίλος. Εἶχε συχνὰ χρήματα, καὶ ἐγὼ ἐθαύμαζα δι' αὐτὸ. Μοῦ ἐξηγήθη ὅτι ἐκλεπτεν εἰς τὰ ἐργαστήρια καὶ ἠθέλησε νὰ μοῦ δεῖξῃ τὸν τρόπον, νὰ με μάθῃ τὴν τέχνην του, ὡς ἔλεγε, ἀλλ' αὐτὸ δὲν με εὐχαριστοῦσεν. Τὸ εἶπα στὴ θειά-Πιτς, καὶ αὐτὴ μοῦ ὡσεὶ νὰ νοιώσω ὅτι εἶνε καλύτερα νὰ πεινᾷ κανεὶς παρὰ νὰ κλέπτῃ, ἐζήτησε νὰ τῆς ὑποσχεθῶ στὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς μου, ὅτι δὲν θὰ ἀκούσω ταῖς κακαῖς συμβουλαῖς καὶ θὰ μείνω πάντοτε τίμιον παιδί. Τὸ ὑποσχέθηκα, κύριε, καὶ ἡ θειά - Πιτς, με τὴν ὁποίαν συνομιλῶ κάθε βράδυ πρὶν πλαγιάσω μ' ἔμαθε τὸσον καλὰ ποῖον εἶνε τὸ καλὸν καὶ ποῖον τὸ κακὸν ὥστε δὲν ἐμπορῶ πλέον ν' ἀπατηθῶ.

Ἡ ἱστορία τοῦ μικροῦ Ζωηροῦ ἐνδιέφερε τὸσον τοὺς δύο μηχανικούς, ὥστε ἐλησμονήσαν τὴν θέσιν των καὶ τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ, ἐξεπλάγησαν δὲ ἅμα τὸ παιδίον τοῖς εἶπεν.

— Νὰ ποῦ ἐφθάσαμεν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Βράντζ; κυττάξετε τώρα ν' ἀνεύρετε τὸ σπίτι.

Αἱ ὁδοὶ μεγαλοπόλεως τινος, τὴν νύκτα ὅτε κλείονται τὰ καταστήματα καὶ ἡ σιγὴ καὶ ἡ ἐρημία βασιλεύει ἐν αὐταῖς, ἔχουσι θέαν τὸσον διάφορον ἐκείνης ἣν ἔχουσι τὴν ἡμέραν, ὅτε ἐμφυχοῦνται ὑπὸ τῆς κινήσεως καὶ τοῦ θορύβου, ὥστε οὐδ' ὁ Πινσῶν, οὐδ' ὁ Βοαζολῆς, ἠδύνατο ν' ἀναγνωρίσωσι τὴν κατοικίαν των. Ὁ Ζωηρὸς μετ' ὑπομονῆς καὶ ἀγχινσίας ἀφοῦ τοὺς ἔφερε μέχρι τῆς θύρας τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ ὁπότεν ἐξ ἀνάγκης θὰ διέβησαν τὴν προτερσίαν, τοὺς ὠδήγησε μέχρι τοῦ ξενοδοχείου των, ὅπου ἀνεγνώρισαν ἐπὶ τέλους. Ὁ παῖς ἔκρουσε τὸ ῥόπτρον καὶ προσέδραμεν αὐτὸς ὁ ξενοδόχος. Ὁ Ζωηρὸς διηγήθη πρὸς αὐτὸν ἐν ὀλίγοις τὴν περιπέτειαν τῶν δύο φίλων καὶ ἐγένεσαν ἀρεστά.

— Ἐρώτησέ τον ἂν ὁ ὀμιλῶν τὴν γαλλικὴν ὑπερέτης ἐπανῆλθεν ἐπὶ τέλους, εἶπεν ὁ Πινσῶν.

Ὁ Ζωηρὸς μετ' ἱκανῶς μακρὰν συνδιάλεξιν μετὰ τοῦ ξενοδόχου, ἐγνωστοποίησεν εἰς τοὺς δύο φίλους ὅτι ὁ ὑπερέτης θὰ εὐρίσκετο εἰς τὰς διαταγὰς των τὴν ἐπαύριον. Εἶτα, πρὶν ἢ οἱ δύο φίλοι λάβωσι καιρὸν νὰ τῷ πληρώσωσι τὴν ἀμοιβὴν ἣν τῷ ὑπεσχέθησαν, τὸ παιδίον κυχῆθη αὐτοῖς καλὴν νύκτα καὶ ἀπῆλθε δρομαῖον.

— Οὐφ! εἶπεν ὁ Βοαζολῆς πίπτων κατάκοπος ἐπὶ τινος ἔδρας, πῶς σοὶ φαίνεται αὐτὴ ἡ πλήρης περιπετειῶν ἡμέρα, Πινσῶν;

— Μοὶ φαίνεται, ἀπήντησεν ὁ μηχανικὸς ὅτι

εἶμεθα ὡσὰν δύο ἥρωες σωστοὶ κομφοδίς, καὶ πᾶν ὅ,τι μοὶ συμβαίνει ἀφ' ἧς στιγμῆς ἄρρηκ τὴν ἑδὸν Νολλέ, μοὶ φαίνεται τεράστιον, ἀπίστευτον.

— Ὁ ταξιδευτὴν κερδίζει πάντοτε, εἶπεν ὁ Βοαζολῆς· σοὶ τὸ ἐπανέλαβον τσακίς.

— Κερδίζει ποῦ πεθαίνει στὸν κόπο, τὸ εἰξέρω, ἐπανελάθει ὁ Πινσῶν, καὶ δι' αὐτὸ τώρα θὰ κοιμηθῶ σὰν κωφός.

Ἄλλ' ὅμως ἀντὶ νὰ κατακλιθῇ ὁ Πινσῶν, ἔστη καὶ ἠτένιζε ἀφορημένος τὸν φίλον του ἐκδυόμενον.

— Τί σκέπτεσαι Πινσῶν; τὸν ἠρώτησεν οὗτος.

— Σκέπτομαι ἐκεῖνο τὸ διαβολάκι, χάρις εἰς τὸ ὁποῖον ἠδυνήθημεν νὰ κοιμηθῶμεν τὴν νύκτα ταύτην, ἢ κάλλιον εἰπεῖν τὴν προῖν ταύτην, εἰς τὸ κρεβάτι μας· μοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν αὐτὸ τὸ παιδί. Τί ζωηρότης! τί βλέμμα ἀνυπόκριτον! λυποῦμαι ποῦ ἔφυγε τόσο γρήγορα

— Διατί;

— Ἦθελα ἀκόμη νὰ τὸν ἐξετάσω. Μοῦ φαίνεται, Βοαζολῆ, ὅτι εἶνε καθήκον μας νὰ τὸν συνδράμωμεν. Αὐτὸ τὸ μικρὸν, τὸ χαμένον μέσκι εἰς αὐτὴν τὴν μεγαλόπολιν, εἶνε συλπατριώτης μας, συμπολίτης μας, ἀφοῦ εἶνε Παρισινός. Ἐχει συγγενεὶς εὐπόρους, καθὼς ἐξάγεται ἀπὸ τὴν διήγησίν του καὶ νομίζω καλὸν νὰ τὸν βοηθήσωμεν ὅπως τοὺς ἀνεύρη. Τέλος πάντων ζῆ ἐν τῇ δυστυχίᾳ, καὶ με τὸν καιρὸν οἱ περισπασμοὶ καὶ τὸ κακὸν παράδειγμα δυνατὸν νὰ τῷ ἐξελείψωσιν ἀπὸ τὴν μνήμην τὰς καλὰς συμβουλάς τῆς ἀγαθῆς ἐκείνης ξεντίας. Εἶνε μία εὐφυῆ, μία ἱκανότης ἣτις ἀπόλυται, πνίγεται ἄς τῷ τείνωμεν τὴν χεῖρα διὰ νὰ σωθῇ.

— Εὔγε Πινσῶν! αὐτὸ σὲ τιμᾷ. Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν σου ἐκ Λιβερπούλης, ἂν ἡ ἀγγλικὴ ἀστυνομία εἶνε τὸσον δεξιὰ τῷ ὄντι ὅσον φημίζεται παρ' ἡμῖν, θὰ σοὶ εἶνε εὐκόλον δι' αὐτῆς ν' ἀνεύρη τὸν μικρὸν Βίκτωρα Βριγῶ· εἶνε ἀρεστά ἐξυπνος, ὥστε θὰ σοὶ δώσῃ πᾶσαν πληροφορίαν διὰ νὰ δυνηθῆς νὰ εὔρησ μετ' αὐτοῦ τοὺς συγγενεὶς του.

— Θὰ τὸ κάμω, Βοαζολῆ, καὶ θὰ τὸ κάμω ἐν ὀνόματί σου ἢ ἀγαθὴ αὕτη πράξις θὰ σοὶ φέρῃ εὐτυχίαν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις σου.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Βοαζολῆς θλιβὼν τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του.

Καίπερ κεκμηκῶς λίαν ὁ Πινσῶν, ἐν τούτοις ἐβράδυνε ν' ἀποκοιμηθῇ. Ἐβλέπε τὸν μικρὸν Ζωηρὸν ποιοῦντα τὰ ἐναεῖρα ἄλλατά του καὶ ἤκουεν αὐτὸν ἀφηγούμενον διὰ τῆς γλυκεῖας καὶ συμπαιθοῦς φωνῆς του τὴν θλιβερὰν αὐτοῦ ἱστορίαν.

— Πτωχὸν παιδί! ἐπανελάθει πολλὰκις, ὁ Θεὸς νὰ κάμῃ νὰ σὲ ἐπανεύρῃ.

Ἡ ἡμέρα ἦτο προεχωρημένη ἱκανῶς ὅτε ὁ Πινσῶν ἀφυπνίσθη. Ὁ Βοαζολῆς, ἐξυπνος ἤδη, ἐνεδύετο ἀθορύβως.

— Εἶνε ἀληθινὴ ἀκτίς ἡλίου αὐτὴ ἣτις διέρχε-

ται διὰ τοῦ παραθύρου μας; ἤρώτησεν ὁ μηχανικός, τρίβων τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἀληθινῆ, ἀπάντησεν ὁ Βοαζολῆς. σοὶ τὸ πιστοποιῶ ἐγώ. Καθὼς σὺ καὶ ἐγώ, βασιζόμενος εἰς τοὺς λόγους τῶν ταξειδιωτῶν, ἐδίστασα πρὸς στιγμὴν περὶ τῆς πραγματικότητος αὐτῆς. Βλέπων τὴν ἀκτίνα ταύτην ἐξαίφνης, ἐνόμισα αὐτὴν προῖον τῆς ἀγγλικῆς βιομηχανίας. Ἄλλὰ δὲν ἔχει οὕτως· αὐτὸς δὲ ἐρυθρὸς δίσκος, τὸν ὁποῖον βλέπομεν ἐκεῖ εἰς τὸ στερέωμα λάμποντα, εἶνε ὁ ἥλιος, φίλε μου, ὁ ἔιδιος ὁ ἥλιος.

— Ἐσήμανες;

— Ἀκούη.

— Δὲν εἶσαι περιεργός, Βοαζολῆ.

— Τί ἐννοεῖς;

— Εἰς τῶν ζωοτότερον μου πόθων εἶνε νὰ κάμω ἐπὶ τέλους καὶ τὴν γνωριμίαν αὐτοῦ τοῦ περιφῆμου ὑπνέρτου, τὸν ὁποῖον περιεμένομεν πρὸ τεσσαράκοντα ὀκτῶ ὥρων.

— Μὴ ὑποπεύεις ὡς ἐγώ. . .

— Ἄς σημάνωμεν καὶ ἄς ἀφήσωμεν τὰς εἰκασίας. . .

Ὁ Βοαζολῆς ἐσήμανε· βῆμα ἑλαφρὸν ἤκουσθη εἰς τὸν διάδρομον.

— Εἶνε ἡ μικρὰ ὑπνέρτρια! εἶπεν ὁ Πινσῶν· ἤλιον ἔτοιμος νὰ στοιχηματίσω.

— Καὶ θὰ ἔχανες! ἀνέκραξεν ὁ Βοαζολῆς.

Ἡ θύρα ἀνεψήθη, καὶ ὁ Ζωηρὸς, ἐκτελῶν τὸ περίφημον ἐπικίνδυνον ἔλμα του, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον κρᾶζων:

— Ἀμέσως, κύριοι, ἀμέσως!

[Ἐπιταὶ συνίξιαι].

ΥΓΙΕΙΝΗ

(Cruveilhier, Hygiène générale).

Συνίξιαι καὶ τίλος (ὁδὸ σελ. 486).

Περὶ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς πίεσεως καὶ τῆς ἐπιδράσεως αὐτῆς ἐπὶ τὸν ὀργανισμόν.

Μνημονεύσωμεν καὶ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς πίεσεως καὶ τῆς ἐνεργείας αὐτῆς. Ὁ ἀήρ, εἶπομεν, εἶναι βερός· μία λίτρα ξηροῦ ἀέρος βαρύνει 1 γρ. 29, τῆς δὲ στήλης τοῦ ἀέρος τῆς ὑψ' ἐκάστου ἡμῶν βασταζομένης, ἐχούσης βᾶρος πολλῶν εκατομμυρίων λιτρῶν, ὁ ἄνθρωπος φέρει φορτίον οὐχὶ ἔλασσον τῶν 15 - 16,000 χιλιογράμμων.

Ἐπιστήμων τις τοῦ μεσαιῶνος (καὶ παρ' ἡμῶν δὲ ὑπάρχουσιν ἔτι τοιοῦτοι) ἤθελε περιφρονητικῶς μειδιάσει καὶ ἤθελεν εἶπει· *μωρία! μωρία!* Τὰ 15,000 χιλιόγραμμα εἶναι ἐν τούτοις πραγματικά.

Ἄλλὰ πῶς λοιπὸν, θὰ εἴπωσιν αἱ ἡμέτεραι ἀναγνώστρια, ὁ ἄνθρωπος δὲν συντρίβεται ὑπὸ τοῦ βάρους τούτου; Διὰ τὸν ἀπλοῦστατον λόγον, ὅτι ἐάν θέσῃτε 15,000 χιλιόγραμμα ἐπὶ τῆς μιᾶς πλάστιγγος μιᾶς ζυγοῦ καὶ 15,000 ἐπὶ τῆς ἄλλης, αἱ δύο πλάστιγγες θέλουσιν ἔλθει εἰς ἐντελῆ

ἰσορροπίαν· διὰ τὸν ἀπλοῦστατον ἐπίσης λόγον ὅτι, ὅταν δύο ἄνθρωποι ὠθοῦσιν ἀφ' ἐνὸς καὶ δύο ἕτεροι ἰσοδύναμοι ἀφ' ἑτέρου τὸ κινήθησόμενον ἀντικείμενον μένει ἀκίνητον. Εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, τὸ περιβαλλόμενον πανταχόθεν ὑπὸ τοῦ ἀέρος, οὗ ἡ πίεσις γίνεται πανταχόθεν, ὑπάρχουσιν ὑγρὰ ἀσυγκαταπίεστα καὶ ἀέρια ἐλαστικά καθιστῶντα τὴν ἰσορροπίαν, ἡ δὲ φυσικὴ αὐτῆς πίεσις συνδέεται μετὰ τῆς συστάσεως τοῦ ὀργανισμοῦ, εἰς τρόπον ὅστε ὅταν αἰφνιδίως ἐλαττοῦται, ὡς συμβαίνει εἰς τὸ παίραμα τῆς σικύας, τὰ ὑγρὰ καὶ τὸ αἷμα συρρέουσι πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δέρματος καὶ ἐξέρχονται δι' ὅλων τῶν πόρων.

Τὰ φαινόμενα, τὰ ὁποῖα προκαλεῖ ἡ δι' ἀεροστάτου ἀνάβασις εἰς τὰ ὑψηλὰ στρώματα τῆς ἀτμοσφαιρας, εἰς 3 λ. χ. ἢ 4 χιλιάδων μέτρων ὕψος (ὁ Gay Lussac ἀνῆλθεν εἰς ὕψος 6977 μέτρων, τὸ δὲ βαρόμετρον ἐδείκνυε 32 ἑκατοστὰ ἀντὶ 76) ἢ καὶ μόνον ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν κορυφῶν τῶν μεγαλειτέρων ὄρεων, εἶναι τὰ αὐτὰ οἷα καὶ τὰ τῆς σικύας, ἢ ἀνάγονται εἰς τὴν αὐτὴν αἰτίαν, καὶ ἐξηγοῦνται διὰ τῆς ἀραιοτάτου τοῦ ἀέρος, οὗ ἡ πυκνότης ἐλαττοῦται καθόσον ὑψόμεθα. Ἡ ἀναπνοὴ γίνεται συχνότερα, ἡ κυκλοφορία ἐπιταχύνεται, κόπωσης ἀκατάβλητος σχεδὸν ἐπέρχεται, τὸ αἷμα ἐξέρχεται ἀπὸ τοῦ στόματος, τῶν ὠτων, τῶν ὀφθαλμῶν κτλ. Ἀνάγκη τότε κατεπειγόντως νὰ καταβῶμεν, ὅπως ἀποφύγωμεν προφανῆ κίνδυνον.

Ὁ ἄνθρωπος φρίνεται μὴ δυνάμενος νὰ ζῆτῃ καὶ νὰ ἐγκλιματισθῇ ὑπεράνω ὕψους ὠρισμένου 3 ἢ 4 χιλιάδων μέτρων, οἱ δὲ μοναχοὶ τοῦ ἁγίου Βερνάρδου, ὧν ἡ μονὴ κεῖται 2,000 μέτρα ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ἀποθνήσκουσι πάντες σχεδὸν νέοι καὶ φηισικοί.

Τὸ ἐξῆς ἀξιοσημεῖον γεγονὸς ἀποδεικνύει περὶ τούτου, πόσον ἰσχυρὰ εἶναι ἡ φύσις καὶ πῶς διαπλάττει βαθμηδὸν τὸν ἄνθρωπον συναρμύζουσα αὐτὸν τῇ ἐξωτερικῇ φύσει.

Εἰς τὰς Κορδιλιέρας τῶν Ἄνδεων ὑπάρχει πρὸ πολλῶν ἐτῶν φυλὴ, οἱ Κιχάσιοι ἢ Ἰνκάσιοι, κατοικοῦντες εἰς ὀροπέδια ἔχοντα κατὰ μέσον ὄρον ὕψος 2,500 μέτρων ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης.

Ἀναγκάζόμενος νὰ ζῆτῃ εἰς τοιοῦτον ὕψος ὁ κάτοικος τῶν πεδιάδων ἤθελε ταχέως αἰσθανθῆ ἐνόχλησιν, καθότι, ἀραιοτάτου ὄντος τοῦ ἀέρος, ἀπαιτεῖται μεγαλειτέρα ποσότης αὐτοῦ ὅπως παρᾶσχη τὸ ὀξυγόνον καὶ τὰ ἀνγκυατὰ εἰς τὴν ζωὴν στοιχεῖα. Ἡ ἀναπνοὴ γίνεται ἄρα συχνότερα, ἢ δὲ συχνότης αὐτῆς προξενεῖ μετ' οὐ πολλῆ ἀμφοτισίαν καὶ αἰμορροαχίας.

Ἄλλ' ἡ φύσις διέπλεσε βαθμηδὸν τὸ σῶμα τῶν Κιχασίων εἰς τρόπον ὅστε δύνανται νὰ ζήτωσιν εἰς ἀέρα ἀραιὸν ἄνευ ἐνοχλήσεως. Καὶ διέστειλε μὲν τὰς κυψέλας τῶν πνευμόνων των καὶ ἤθελε τὴν χωρητικότητά αὐτῶν, ἀνέπτυξε δὲ τὸν κορ-